

Cinc segons

Títol original: *Cinque secondi* **Direcció:** Paolo Virzì **Guió:** Francesco Bruni, Carlo Virzì, Paolo Virzì **País:** Itàlia **Durada:** 105 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Valerio Mastandrea, Galatèa Bellugi, Valeria Bruni Tedeschi... **Música:** Carlo Virzì **Fotografia:** Luca Bigazzi **Distribuïdora:** VerCine **Estrena a Espanya:** 4/9/2026

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en català / Versió original en italià, amb subtítols en català

SINOPSI

Un home rude i solitari du una existència monòtona als estables restaurats d'una antiga mansió en ruïnes gairebé oblidada. Un dia, descobreix que la finca veïna ha estat ocupada per una comunitat de joves estudiants, que es dediquen a revitalitzar el camp i les vinyes abandonades. L'arribada d'aquests intrusos el molesta i vol foragitar-los, però entre ells hi ha la neta de l'últim propietari, que aviat sent curiositat per aquest home que sembla amagar alguna cosa. (gencat.cat)

CRÍTICA

21/10/2025 - A la nova cinta de Paolo Virzì, un drama familiar interpretat amb sensibilitat per Valerio Mastandrea, un pare busca la redempció en trobar-se davant d'un dilema moral

La responsabilitat, la culpa i la redempció, seguides d'un matisat dilema moral, constitueixen el tema central de la nova pel·lícula de **Paolo Virzì**, *Cinque secondi*, presentada a la secció Grand Public de la 20a edició de la Festa del Cinema de Roma. El drama familiar comença a la ruralia toscana, on un advocat, al capdavant d'un bufet important de Roma, s'ha retirat a viure en solitud, melangiós hoste dels estables restaurats d'una vil·la deshabitada i en ruïnes, situada a escassos metres, enmig d'una vinya abandonada. L'Adriano (interpretat per un **Valerio Mastandrea** de barba descuidada i modals bruscos) té un motiu força contundent per fugir del món d'aquesta manera, i no és altre que el judici per homicidi involuntari agreujat de la seva filla de disset anys, l'Elena. L'única persona a qui l'Adriano obre la porta és a la seva col·lega i sòcia Giuliana, a qui l'excel·lent interpretació de **Valeria Bruni Tedeschi** atorga una alegria ostentosa que emmascara el dolor. L'advocada, que sempre ha estat enamorada de l'Adriano, el convenç per assistir a la vista judicial i defensar-se d'aquesta terrible acusació formulada per la seva exdona, la Letizia (**Ilaria Spada**).

Mentre l'Adriano espera la cita amb el tribunal, la calma del seu refugi es veu alterada per l'arribada d'un grup de joves encapçalats per la Matilde (l'actriu francesa **Galatèa Bellugi**), que de nena treballava a la vinya amb el seu avi, el comte Guelfo Guelfi. La intenció de la idealista comtessa és reviuir aquests valuosos ceps ressecs amb l'ajuda d'amics experts i compartir el vi "amb la gent del lloc". L'hostilitat inicial de l'Adriano es transforma en curiositat i, finalment, en una tendresa paterna —a deshora— quan el protagonista descobreix que la Matilde està embarassada.

Durant la vista judicial, i a través de diversos flashbacks, descobrim que l'Elena patia esclerosi lateral amiotròfica (ELA) i que, durant un cap de setmana en què estava a cura del seu pare, va patir un accident al llac. L'Adriano és acusat de negligència i manca de precaució cap a la seva filla, que es desplaçava en cadira de rodes. La fotografia de **Luca Bigazzi** realça la lluminositat bucòlica del camp, que reflecteix la llibertat de la jove comtessa respecte a tota convenció social i moral (allunya el jove pare del nen perquè "volia formar una família, quin fàstic!"). Aquesta llum nítida es filtra en la foscor del 'cau' on l'Adriano està tancat —també en sentit metafòric—, lligat a un entorn familiar en què els fills "especials" necessiten pares igualment especials que no estiguin absorts en la carrera cap als seus propis triomfs professionals. "Ni aquesta tragèdia ha estat capaç de doblegar el teu orgull...", comenta la seva dona al tribunal.

El guió, signat pel fidel **Francesco Bruni** juntament amb el director i el seu germà **Carlo Virzì**, no renuncia a certes pinzellades d'humor que travessen el drama i resulten perfectament reconeixibles en l'elecció d'un actor que té com a virtut més gran encarnar els sentiments humans amb autenticitat i desenuig. L'afecte de l'Adriano envers la jove, que es prepara per donar vida a un nou ésser, es converteix en un aferrament obsessiu, revelant amb excessiva transparència un desig punyent d'expiar la seva culpa. En els seus darrers minuts, la pel·lícula planteja una qüestió moral —els "cinc segons" a què al·ludeix el títol— que deixa sense resposta, convidant l'espectador a reflexionar sobre el dilema d'acceptar la mort en casos de malalties terminals, l'instint de deixar anar, d'acompanyar la voluntat de qui ja no troba sentit a continuar vivint.

El públic apreciarà la franquesa del protagonista davant del seu propi conflicte interior i les dificultats de les relacions humanes i familiars en situacions tan dramàtiques, de manera que establirà una estreta connexió emocional amb la història. Alguns, però, podran trobar certa falta de profunditat, especialment en els personatges femenins —i en el seu dolor—, sobretot quan se suggereix una possible responsabilitat de la mare "a distància", fet que alleugereix el pes de l'estigma sobre el *pater familias*.

Camillo De Marco - cineuropa.org